

La voluntat de l'artista en agafar dia rere dia el pinzell i sucari-lo en la pintura no deixa de ser, avui en dia, una estratègia. Tal com ho ha estat sempre. Però, en aquesta dècada, l'artista ha de lluitar aferrissadament contra tota mena d'obstacles i pantalles estri-dents i amb una gran i indigerible velocitat. Un artista com Ignasi Esteve (Girona, 1963) ho sap, però lluita amb més convenciment que mai amb les seves armes més preuades, les que coneix des de sempre i amb les quals, amb el pas del temps, agafa més habilitat i confiança; una mena de benigne grafomania pictòrica que li permet aprehendre mitjançant el pinzell la realitat que l'envolta: sovint, paisatges humans, més escadusserament natures, per acompanyar-nos pel món que el circumda i que ens cal preservar.

Ignasi Esteve, la indòcil espontaneïtat, blaus i taronges

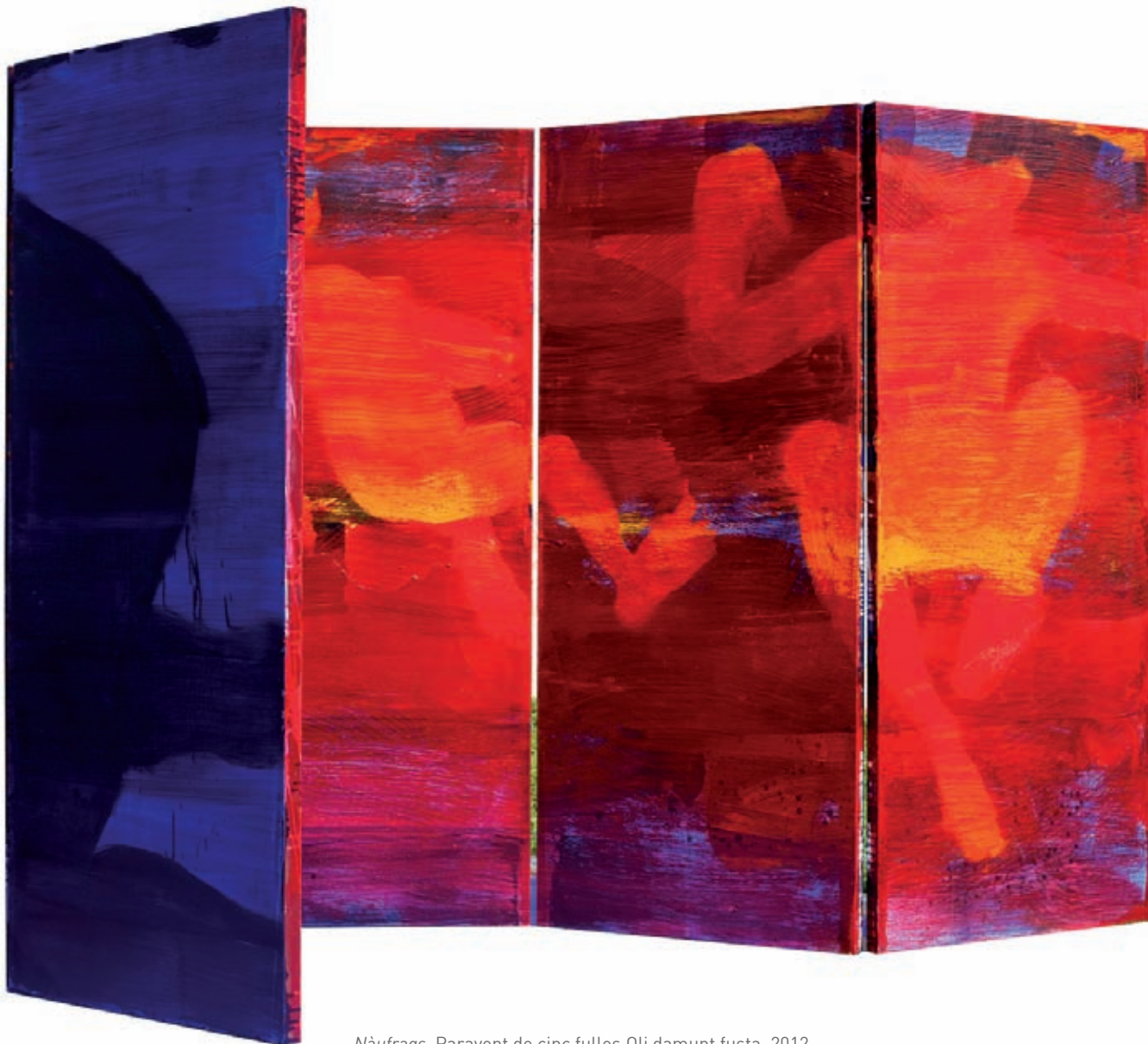
SEBASTIÀ GODAY > TEXT I FOTOS

¿L'estil? Anguila
que s'esmuny entre línies.
El sentit és el silenci.

NARCÍS COMADIRA

Entranyable, sí. Ignasi Esteve ha volgut que ens retrobéssim a can Gustà de Bàscara, a la carretera nacional II, just on la mobilització ciutadana va aturar el pas de camions elefantíacs, en un ampliíssim casalot de tres plantes, torratxa i jardí. L'Ignasi ha aconseguit començar a transmutar-lo en un reialme, un espai on l'artista i el fet artístic siguin sempre el punt central, el pol d'atracció d'artistes i el seu públic. L'Ignasi, sense presses ni pauses, ho disposarà amb la mirada fixa del qui sap què vol i com ho vol i, sobretot, sabent quins còmplices li donaran suport. No hi ha dubte: el repte és magnífic, i ja des d'aquest estiu passat can Gustà té un aire com de vil·la, de casa italiana, amb mobles ben posats i

ben triats, amb pintures penjades a les parets antigues en les quals preval el cos humà: retrats dels amics —l'Ester Baulida, la Isabel Banal— cossos de models, pintures de gran format escampades delicadament per aquest casalot que aviat serà casa seva i que ara ja és el seu taller. Des d'allà ha produït la darra exposició que es pot veure a les parets del restaurant Divinum, a Girona; pintures que, com gairebé tots els seus processos creatius, tenen un origen que prové de l'encàrrec que, sense dilacions, provoca la reacció d'Ignasi Esteve a buidar-se en tots els aspectes que pot transmetre i investigar i col·locar possibilísticament, ara per ara centrats en el cos humà, en aquesta ocasió aprofitant quadres i bastidors que han perdut la seva vigència o han quedat inacabats

Nàufrags. Paravent de cinc fulles. Oli damunt fusta. 2012.
Exposició Orígens Fundació Valvi, Girona.

o arraconats en el taller. La sèrie *El lector* en pot ser un magnífic exemple dels trets característics: una mirada, un gest, un decorat esquemàtic, uns altres gestos amb el pinzell — lleuger i alhora precis—, un model, una figura humana, una sensualitat eròtica sovint indivisible i els seus inseparables taronja i blau, i en aquesta ocasió els llibres que, apilats, s'establiran com a punt de referència a can Gustà, ara en un desordre post trasllat, després en una biblioteca que no deixarà d'acompanyar i reomplir el pòsit que els altres artistes han dipositat en l'ànim de l'Ignasi i, també, en aquesta sèrie, per agombolar el model, el senegalès Ousman, en els seus creixements personals.

Qui passegi per can Gustà o per una exposició de l'Ignasi comprova-

> *En El Rai, de 2012, tríptic de grans dimensions presentat a la Fundació Valvi, es fan evidents totes les marques estilístiques del pintor*

rà que té també, a part de la seva facilitat de dicció amb els pinzells, una mena de signatura estilística que el fa identificable fàcilment: els colors, allò

que diem colorit o gamma cromàtica, plena de voluptuositat amb el predomini de dos colors complementaris però antagònics en la seva temperatura: els blaus i els taronges, que en l'obra d'Ignasi Esteve ja són marca de fàbrica. En *El Rai*, de 2012, tríptic de grans dimensions presentat a la Fundació Valvi, es fan evidents totes les marques estilístiques del pintor: model, blau, taronja, execució precisa i ràpida, però hi afegeix amb una pulcritud indubtable tot el dramatisme real, periodístic, humà, africà, dels qui es veuen empesos a iniciar una arribada turmentada a l'Europa paradisiàca ben nus, només recoberts per l'aura de l'esperança i l'engany de les nostres escorrialles. D'aquest drama, l'Ignasi no vol ser-ne aliè, i la seva de-

Bosc del Pla, 2011. Tintes damunt paper oriental
200 x 200 cm. Exposició *De casa nostra a casa vostra*.
Altell de Banyoles.

El rai, 2012. Tríptic. Oli damunt fusta.
210 x 320 cm. Exposició *Orígens*,
a la Fundació Valvi de Girona.

núncia n'amplifica les sensacions per transmetre'ns la fortor, la gelor blava, d'aquesta realitat quotidiana.

A la demanda de si treballa amb més precisió davant d'un full de paper o davant d'un gran format, l'artista, sorneguer i amable, sempre elegant, em diu que tot és el mateix: la mirada ordena un gest, un perfil o un altre, una llum, un color, una sensació, una pinzellada dèbil o potent... El cervell i la mirada manen, i el braç executa, sigui en un full de bloc, sigui en un gran format. El moviment és el mateix. Només canvia l'amplificació del gest, l'escala, la proporció.

A part de la feina d'artista pintor, l'Ignasi s'ha complementat amb classes a l'Institut de la Dona, depenent de la Diputació de Barcelona, on imparteix classes de dibuix i pintura a alumnes

> *El cervell i la mirada manen, i el braç executa, sigui en un full de bloc, sigui en un gran format*

adults, feina que li reporta moltes satisfaccions i que prové dels anys que va fer el mateix a l'Escola d'Art Fita, a Girona, on ja va assajar el mestratge. Professionalment s'ha diversificat enfocant-se a activitats que el completen: en el disseny de jardins —o potser en podríem dir paisatges domèstics—,

allà on l'artista interactua amb infinitat d'elements de la natura: botànics, geològics, l'horitzó, els colors, la disposició... en què qualsevol creixement requereix un temps prudencial. Amb la natura ha pogut immiscir-se sense prejudicis, ordenant espècies i colors, enjardinant les mirades dels humans, provocant benestar; en aquest aspecte l'Ignasi s'ha compromès, com també en l'arranjament i disseny d'aparadors de comerços, amb la finalitat de reclamar la mirada del comprador. Tot, en la seva producció, sol·licita mirada, l'anada i la tornada des de la intel·ligència del qui la proposa a la del qui la rep, sempre amb voluntat d'agradar, de ser estimat, sense retrets i, naturalment, amb l'absència d'atzagaiades purament formals.

I en el paisatge que domestica, el jar-

Lector 2, 2014. Acrílic i tintes
damunt tela, 100 x 70 cm.

dí, també fa incursions cada cop menys esporàdiques en el gènere paisatge, tant amb minúscules aquarel·les —com les que l'acompanyen en els viatges— com amb enormes espais compositius que conflueixen en la seva decidida i inapel·lable voluntat bel·ligerant a favor de la conservació paisatgística. En el quadre *Pla del Bosc* atrapa l'esperit d'un paisatge com aquells desconeguts pintors japonesos o els grans poetes del haiku, aquell «menys és més» amb què dauren la natura sense que els sigui permès destorbar-la, amb pinzellades aquoses, lliures, transparents, que ens guien a l'origen, a l'essència de la deua vital.

Després d'un parell d'hores de conversa ens hem oblidat de cercar referents als quals relligar les formes, i potser l'atzar ens va duent a la figura

> Tot, en la seva producció, sol·licita mirada, l'anada i la tornada des de la intel·ligència del qui la proposa a la del qui la rep

seminal de Domènec Fita, que va ser qui va esperonar el jove cap al dibuix i també cap a l'art integral, a l'ensenyament, a desenvolupar la llibertat vital i intel·lectual, una referència constant que no ha tingut cap influència estilística, des d'una admiració mútua sense

regnes, amb pocs camins compartits. Resolem que Fita ha estat un paradigmàtic exemple de mestratge.

I hem seguit parlant, recordant vells temps i els vells coneguts; dels seus viatges als paisatges de Xile; de la llarga estada de disset anys al taller del poble veí d'Orriols; de la mandra que produïx allò que anomenem gestió i que tant s'aparta de l'art; d'un possible i estimul·lant projecte paisatgístic al cor de les Guillerries; dels veïns, com la Pepita, que li cuida l'hort a Bàscara; dels hipotètics futurs de Catalunya. Passa, però, que l'Ignasi Esteve és feliç. Viu en pau voltat del passat en la mesura que ell pot i vol controlar, pintant, amb la luxúria del color, del gest, a can Gustà, a Bàscara.

Sebastià Goday